

sent, quō *infelicem* pronuntiauit, qui *ferre nequiret infelicitatem*.
Sed sunt alia, quae nos ad se vocant. Affectuum, quae sit ratio,
quae indoles, sint ne a viro sapiente domandi saltem & subiugandi,
an eeu hostes virtutis eiiciendi ac proscribendi, de eo non vna
sapientum, iam olim fuit sententia. De BIANTE hoc memoriae
proditum est. *Interrogatus, quid esset dulce hominibus? spes*, ait.
Osseruat AEGIDIUS MENAGIUS * fuisse inter * *ad Diog.*
Philosophos *Elpisticos*, qui sectam fecerint, inde autem dictos *Laert. p. 51.*
esse, quod summum bonum in spe posuerint. Sane *Elpisticorum*
mentionem iniicit PLVTARCHVS, ** sed his praeiuisse ex- ** *lib. IV.*
emplum BIANTEM, non asseuerauerim. Mea opinione latet *Quest.*
hic aliquid, quod non statim prima fronte se conspiciendum *Q. III.*
omnibus praebet. Nimirum obseruatum est prudentioribus,
omnes affectus, tum delectantes, tum molestiam nobis procreantes,
tendere in bonum, aut malum aliquod futurum. Illi itaque qui ad
bonum tendunt, sine spe esse nequeunt. Quin rem accuratius
expendentibus patebit, illud quod in affectibus maxime delectat,
esse spem, haec autem si absit, mutari affectum in sibi contrarium,
aut plane euanescere. Ex amore enim omnes affectus delectantes,
atque in bonum tendentes oriuntur. Ast tum demum, si spes
accedat, nos bona, quae amamus, posse obtinere. Haec si non
adsit, tristitia atque odium, quod votorum nostrorum non
simus damnandi, subsequetur: aut si iam obtinuimus illud bonum,
iam affectus cessat. Namque ista animi tranquillitas, quae
sequitur post bonum aliquod impetratum, nequitiam pro
affectu, sed potius pro fructu quodam eius est reputanda,
vt viri docti iam pridem demonstrarunt. Jam autem cum
neminem, ad se ipsum attendentem fugiat, totam vitam
nostram nihil aliud esse quam concatenatam seriem
affectuum sibi mutuo succedentium, & vero constet,
in affectibus delectantibus, quod maxime delectat,
esse ipsam spem, facile, vt opinor, quicquid inde colliget,
spe sublata nihil relinqui quod delectet, quodue gratum sit,
BIANTEMQUE rem acu tetigisse, asserentem, nihil aequae
dulce hominibus esse, quam spem. Idque profecto ita se
habet, siue im-
pro-